

STARA LOKA – FARA

Loka, danes znana kot Stara Loka, je bila naseljena oddavna. Znano je staroselsko in antično gradišče Puštal nad Staro Loko, natančneje nad vasjo Trnje.

Leta 973 se Stara Loka kot (Lo(n)ka) omenja v listini, s katero cesar Oton II. širše Loško ozemlje podarja Freisinškemu škofu Abrahamu. Posvetna oblast škofov je trajala vse do leta 1803, cerkvena pa, ko je nekdanje Škofjeloško gospodstvo pripadalo Oglejskemu patriarhu, oziroma kasneje Goriški nadškofiji, vse do leta 1787.

Prvič se omenja ime kot Stara Loka l. 1291.

Naselje leži na levem bregu nad vodno teraso reke Selščice. Ime naj bi dobila po lokah, krajih ob vodi. Domačini pravimo Stari Loki tudi Fara.« Grem na Faro ali sem iz Fare doma«. Naselje je odmaknjeno od vode toliko, da ji poplave niso škodovale. Skozi celo naselbino teče potok, imenovan tudi Potok z veliko začetnico ali Prifarški potok. Ta izvira pod Planico in Križno goro in se izliva na J delu Fare imenovanem Poden v reko Selščico. Naselje Fara na S in SZ delu lepo zaokrožuje hrib Križna gora in Lubnik, ki sta kakor zavetnika, ki Faro varujeta pred hudimi vremenskimi nepravilnostmi. Na Z strani se Fara zaključuje z Veštrskim poljem (Staroloških posestnikov) na vzhodu pa Sorškim poljem, ki je deloma Prifarsko in deloma mestno.

Največje znamenitosti Fare so:

1. Farna cerkev s pokopališčem
2. Starološki grad z vrtom
3. Kapelica na Fari
4. Hiše na Fari
5. Prebivalci – farani in njihove navade, šege, običaji, kulturno in politično življenje.

1. ŽUPNIJSKA CERKEV SV. JURIIJA NA FARI

Na mestu kjer stoji cerkev, naj bi po legendi že v 1. stoletju oznanjeval krščansko vero sv. Hermagora, poslan od samega sv. Marka. O tem je govorila tudi starodavna kapelica Sv. Lovrencija na pokopališču, ki so jo leta 1784 podrli. Naj navedem nekaj zanimivosti, ki pričajo o nastanku oziroma začetkih krščanstva na Fari.

Jernej Božič v Memorabilijah povzema zgodnjo zgodovino po nezanesljivih in nepreverjenih virih. Za drugo stoletje ni dokazov o krščanstvu v Stari Loki, še posebej ne o cerkvah kar je tudi malo verjetno.

Ustno izročilo o pridiganju Mohorja in Fortunanta v kapeli Sv. Lovrenca v Stari Loki pa bi morda lahko navezali na prenos njunih posmrtnih ostankov iz antičnega Sirmiuma, današnjega Smedereva v Vojvodini, v Oglej, okoli leta 400, ko so se v Italijo pred Goti umikali panonski kristjani. Začetke krščanstva na Loškem bi morda lahko povezali z poznoantično rimsko navzočnostjo v teh krajih.

Morebitne začetke krščanstva s tem prve cerkve v Stari Loki bi lahko uničili Huni sredi 5. stoletja. Preostali romanizirani staroselci so se umaknili na gradišče Trnje nad Veštrom - Puštal, kajti od tam poznamo arheološko najdbo, motiv pava na sponki, iz druge polovice 5. stoletja in iz 6. stoletja, ki predstavlja starokrščansko simboliko neumrljive duše.

Poznavalci cerkvene in loške zgodovine menijo, da se nastanek starološke prafare navezuje na čas darovnice cesarja Otona II. leta 973. Tedaj so zelo verjetno obnovili prejšnjo cerkev, uničeno ob madžarskih vpadih (907-955).

Stara cerkev, za katero so se ohranili pisni viri, je bila romanska, triladijska bazilika, z lesenim stropom in po vsej verjetnosti s tremi polkrožnimi apsidami. Na osnovi odkrite letnice je bilo ugotovljeno, da so jo prenavljali leta 1118, in seveda še velikokrat pozneje.

Požari so prizadeli Faro leta 1728, 1775, 1789, najhujši pa je bil 7. maja 1817, kjer je cerkev pogorela skoraj v celoti in z njo tudi 50 domov na Fari.

Takrat izgubi prvotno obliko. 28. junija 1863 začnejo z gradnjo in položijo vogelni kamen in 1865. leta zaključijo z veliko slovesno blagoslovitvijo izgradnje nove cerkve, kakršno poznamo danes.

V katerem slogu pa je zgrajena nova Starološka župna cerkev? Zaradi zunanjšega izgleda se krešejo mnenja, da je cerkev zidana v Bizantinskem slogu, vendar je znak le tega natančna centralizacija, ki pa jo pri naši cerkvi ne opazimo. Tloris je bolj podoben čolnu, ne pa podobi Grškega križa.

Najlaže rečemo, da je cerkev zidana v renesančnem slogu. Dolga, na vrhu polkrožna okna, jajčasta kupola z »laterno« svetla notranjščina, kapelice, posebno krajne, v vdolbinah, podolgovata ladja in še marsikaj drugega nam priča o renesančnem slogu.

Cerkev ima 7 oltarjev, glavni posvečen zaščitniku župnije je Sv. Jurij, ki se na konju bori zoper zmaja. Oltarna miza in obhajilna miza sta narejeni iz domačega kamna lomljenega iz Kamnitnika delo Janeza Vodnika-kamnoseka iz Ljubljane. Stranski oltarji vsi izdelani v renesančnem s cerkvijo se ujemajočem slogu so posvečeni: sprednja dva Sv. Valentinu in Sv. Uršuli, zadnja dva pa Sv. Frančišku in Sv. Ani.

V srednjih dveh kapelah pa sta lesena oltarja, na levi (če gledamo proti glavnemu oltarju) Materi božji roženvenski in Sv. Štefanu.

Cerkev se ponaša tudi z orjaškimi orglami iz 1865 l. mojstra Franč-a. Kot zanimivost morda tudi to, da so vhodna vrata v cerkev (3 vhodi) delo domačina, mizarja Antona Ingliča.

V zvoniku pa so od leta 1883 (4) štirje zvonovi iz livarne Samasse.

L. 1874, 4. avgusta se je vršila devetdnevna pobožnost v spomin 900 letnice obstanka Starološke župnije ali 800 letnica samostojnosti kot farna župnija. Papež Pij IX. Je takrat vernikom podelil popoln odpustek, za vezilo tega spomina pa je cerkev prejela novo dragoceno monstrancijo, ki je kovana iz srebra in bogato pozlačena, ter okrašena z bogatim okrasjem. Je last župljanov, saj so kar 65% stroškov izgradnje cerkve prispevali le ti.

Posebnost naše farne cerkve je tudi nekaj ohranjenih nagrobnih kamnov, nekateri so vzdani na zunanji steni cerkve, drugi so v notranjosti cerkve, večina pa je uničenih, oziroma so bili uporabljeni kot gradbeni material temeljev pri zidavi in prenavljanju cerkve. Niso bili popisani in prebrani, zato je bila storjena nepopisna škoda.

Eden od ohranjenih, pa mogoče najbolj zanimiv je nagrobni kamen Loškega škofa Konrada.

L. 1412 ga je njegov sluga umoril z bodalom misleč, da bo pri njem našel 5000 zlatnikov. Teh seveda ni bilo, umor pa je bil prikazan kot samomor, zato je bil sprva pokopan na vrt izven pokopališča, saj samomorilcev niso smeli pokopavati na posvečeno zemljo.

Po 18 letih je bil zločin razkrit, zato so škofa Konrada prekopali na pokopališče 1430. leta in tako nas na to še danes opozarja nagrobni kamen v prezbiteriju pri glavnem oltarju, kajti glede na pomembnost pokojnika, ki je bil seveda Freisinški škof, mu tako mesto tudi pripada.

In še kot zanimivost, v Škofji Loki je pokopan samo še eden Freisinški škof, Leopold, ki je leta 1381 skupaj s konjem padel s Kamnitega mostu. V narasli Sori je utonil in sedaj počiva v Nunski cerkvi. Njegov nagrobnik pa je uničil požar leta 1660.

V Starološki cerkvi je še nekaj nagrobnikov, ki datirajo v 15. 16. in 17. stoletje in zaznamujejo imena mož in žena, ki so v tedanjih časih imeli pomemben vpliv v posvetnem in cerkvenem življenju na Loškem.

Na pokopališču okrog matere Fare so pokopavali ljudi iz cele posesti Freisinških škofov, torej tudi iz Dovjega, Mojstrane, iz Selške in Poljanske doline, zato je pokopališče kmalu postalo premajhno.

Kmetovsko ljudstvo se od svojih prednikov ni dalo ločiti, zato je premajhno pokopališče postajalo vse večji problem. Vendar pa nekateri mestni veljaki niso odobraval pokopališča na Fari, češ da smrdi in da ni primerno v naselju imeti pokopane, zato so težili pokope na »Ošterfeld« (polje) prestaviti, pa tudi to ni obveljalo, pravi takratni župnik Kramer in nadaljuje:

» Nasprotniki so na svojo stran privabili uradnike in zdravnika, kateri so dali pisano pritožbo na višjo deželno in duhovsko gosposko, trdeč, da staro pokopališče za toliko ljudstva ne zadostuje, zemlja je pretolsta, smrdi, trupla ne trohniyo, izkopavajo se celi kosi mesa, kar je zdravju škodljivo, in še vse mogoče stvari. Ko to zvem, pišem obema gosposkama in povem, da sem dal zaradi tega pokopališče že v drugo na vse strani razširiti, tožbo zdravnika pa ovržem s tem, da pokopališče ne more biti zdravju škodljivo, ker žive okoli njega najstarejši ljudje v fari. Da je zemlja dobra pa tudi spričuje to, da že v petem ali šestem letu ni več sledu od trupel. V mestu po dvoriščih veliko bolj smrdi, kakor na našem »britofu«. Če pa je meščanom premajhno, naj si napravijo svoje, kjer koli hočejo. Nihče se ni več oglasil.

Od spodnjih sosedov sem kupil nekaj sežnjeve zemlje, dal staro škarpo podreti, novo zidati in ves novi prostor z zemljo zasuti in poravnati. Pokopališče je postalo veliko večje, vendar pa so s tem nastali tudi veliki stroški. Delo sem naložil domači fari, stroške v denarju pa sem razdelil na obe fari po meri posestnikov, in poslal županom spise, da naj zneske izterjajo.

Vsi so radi plačali, le meščani so se uprli, razen šestih, ki so denar skrivaj prinesli. Zato napišem sledeče: Stara fara nima vzroka meščanov prositi miloščine, pač pa je primorana terjati določene stroške, zato vam dam pol leta odloga, da si napravite svoje lastno pokopališče. Če mesto do takrat svojega plačila ne izpolni, ne pustim nobenega mrliča na prifarskem pokopališču več pokopati, razen če plača od jame 5 goldinarjev. Ta resnobni dopis je svojeglavcem pristrigel peruti. Za svoje pokopališče niso našli prostora, zato so pobrali denar, ki jim je bil odkazan in ga prinesli na Faro. Potem vsem sezidal še novo čedno mitvašnico zunaj cerkve, dal poravnati in posnažiti ves prostor okrog cerkve, in sedaj je pokopališče čedno, da malo takih«.

2. STAROLOŠKI GRAD – STRAHLOV GRAD

Začetki gradu segajo na stolp (Alten lack), ki je nekoč stal na tem mestu, kjer je sedaj sezidan grad, in še veliko prej preden je bilo zgrajeno mesto. Nekdaj so imeli navado postavljati trdnjavnice tam, kjer so bile večje naselbine, taka naselbina bi pa lahko bila na Puštalu nad Trnjem. Najbrž so grad sezidali škofje sami, saj se že v letih 1291 in 1318 bere v starih listinah, da so imeli svoj dvor v Stari Loki.

Starološki grad stoji prav lepo in prijetno na južni strani župne cerkve, na južni strani gradu pa je prav lepo urejen vrt z sadnim in gozdnim drevjem in raznovrstnimi domačimi in tujimi cveticami. Ta starodavna nad 600 let stara graščina je bila last slavnih kranjskih plemičev grofov LAMBERGOV, ki so bili v službi kot glavarji in oskrbniki loškega gospostva.

Zadnji lastniki so bili 100 let Strahli, od 1784 leta vitez Friderik Anzeln Strahl, stotnik lovskega polka, ki je grad kupil, vendar zelo mlad umrl, grad podeduje njegov sin Edward Strahl. Grad je obnovil, ga obdal z ograjo, zasul je vse jarke okrog gradu in pomnožil svoj muzej z raznovrstnimi slikami. Po Edwardovi smrti podeduje grad njegov sin Karol Strahl l. 1884, kakor tudi vsa posestva ki so gradu pripadala. L. 1929 družina Strahl izumre, grad prevzame znani Loški lesni trgovec Dolenc, ki pa zelo kmalu grad proda, in se uporablja

kasneje za Center slepih in slabovidnih Slovenije. Danes se v gradu nahaja več različnih interesnih dejavnosti, v večjem delu pa je lepo urejena zbirka kot Poštni muzej Slovenije.

3. KAPELICA MATERE BREZMADEŽNE POD CERKVIJO

Kot smo omenili že pri starološki cerkvi so v Stari Loki divjali številni požari, ki so imeli tudi usodne posledice, saj je 7. maja l. 1817 požar uničil cerkev in poleg še 50 domov.

Takratni župnik in dekan Jernej Božič je po tistih težkih časih lakote in požarov dal leta 1824 zgraditi kapelico. Vanjo so postavili staro častljivo Marijo iz župnijske cerkve, ki je bila last bratovščine sv. Rožnega venca, ki je bila ustanovljena na Fari leta 1655. 1783 se je red razpustil in kip je bil odložen in skrit na cerkveno podstrešje. Od tam je vzel kip neki pobožen Ločan, kjer so kip pri njem še nadalje častili. Kot rečeno so ob dograditvi te kapelice vanj postavili ta kip, in ko so ob veliki slovesni procesiji nosili kip Marije iz Loke v kapelico na Fari je bilo toliko ljudi, da so bili prvi že pri kapelici, ko so se drugi še vedno razvrščali v Loki v procesijo. Župnik Božič je kip Marije tudi preimenoval v Sveto Zaščitnico in kot kaže nam prav dobro varuje Faro pred požari, saj od l. 1817 na Fari ni več gorelo.

Kapelica je poslikana od zunaj in od znotraj in freske na zunanjem delu so Gosarjevo delo, ki pa so v zelo slabem stanju. Na zatrepu vhoda je slika Sv. Florijana z veduto goreče Fara.

Na potlačenem poznobaročnem portalu pa je na sklepniku z rimskimi št. vpisana letnica 1824.(postavljena kapelica), na sredini pa napis:«Spomin hudega ognja 1817. leta- postavili goreči Staroločani- za vselej odvrnjena b'bila enaka nesreča- po mili Mariji in Sv. Florijani.»

Kapelico so še kasneje dograjevali in obnavljali tako, da so mali zvonik na kapelici dodali šele leta 1879 in tudi 55 kg zvon z napisom »Fara kliče-Marija pomagaj«, vendar pa je bil zvon v I. svetovni vojni odvezet. Mnogo kasneje so otroci nekje našli en mali zvon, ki so ga namestili v kapelico in je služil kot navček, v današnjem času pa se ne uporablja več.

Kapelica je bila vseh tudi prebivalcem Karlovca, ki so leta 1826 postavili podobno a bolj skromno, obe pa je gradila ista gradbena skupina.

4. HIŠE NA FARI

Hiše, ki so nanizane ena poleg druge dokaj skupaj ob cesti skozi Faro in naprej po Gasi, so danes vse obnovljene, vendar so še vedno bolj ali manj na istih mestih kot so bile že od nekdaj zgrajene kot kajže, bajte ali grunti. Dalj so se ohranile hiše na Fari, ki so bile bolj načrtno grajene kot v Gasi. Na stare čase nas spominjajo še posamezni portali, ki so še danes vidni na hišah, ostanki »štern« in vodnjakov, pa tudi stara hišna imena, ki se uporabljajo še danes in marsikateri faran je prepoznaven le po domačem imenu.

Naj naštejemo samo nekaj najmarkantnejših hiš, ki še vedno dominirajo na Fari in nemo pripovedujejo bogato preteklost.

Dolenčeva hiša na samem vhodu na Faro, z gospodarskim poslopjem na drugi strani ceste, velik del pritklin je podrt, vendar kaže na veličino lastnikov, ki so bili trgovci in tovarnarji z lesom. Na vogalu hiše je lepo obnovljena poslikava krvavega znamenja.

Gašperjeva hiša, ki je bila primer uglednejše bajte, zidana v poznobaročnem slogu, vendar pred 2 leti na žalost podrt. Lastnik in kulturne ustanove niso našli skupne rešitve za ohranitev oziroma za obnovo.

Blažetkova hiša, kjer je na gospodarskem poslopiju za hišo vhod v žganjarno narejen z velikim portalom in železnimi vrati, ki so bila verjetno prenesena iz Starološkega gradu.

Pri »Blažeškovicu« glavna hiša je danes podrta, nekoč pa je bila to ugledna hiša z gostilno, vidimo še danes na nekoč gospodarskem poslopju, danes je to stanovanjski objekt, zanimivo figuralno uro v poznobaročnem portalnem loku. Ob številčnici sta dva »avstrijska« vojaka, ki tolčeta na zvon pred seboj. Nad številčnico sta dve okenci, kjer se pri bitju ur in četrti prikazovale figurice, visoke okrog 25 cm, ki so pozvnanje na notranje zvonove. Uro so morali navijati dvakrat na dan. Je pa prinešena iz Besnice ali Kroke.

Mažucova hiša je tipičen primer bogate platnarjeve stavbe z zazidanimi arkadami v nadstropju, kjer so sušili platno, v kleti pa imajo še vedno skoraj zazidano«šterno» kajti pri izdelavi in beljenju platna so uporabljali veliko vode.

Pri Starmanu se danes nahaja gostilna, vidna je še »Starmanova šterna« Na hiši je ohranjen vhodni portal in stransko okno, najbolj zanimiva pa je klet, ki je gotovo še iz 16. stoletja.

Primčeva hiša dominira na farnem trgu in nosi na vhodnem portalu zapis in letnico HANS – HOS 1592, v majhni vdolbinici na zunanji fasadi pa je bil do pred leti tudi kipec Sv. Miklavža, zavetnika popotnikov in proti povodnji. Hiša namreč stoji tudi ob Potoku Kipec je obnovljen in je v družinski lasti.

Dalje po Gasi je treba omeniti še Mruščovo hišo, hiša stoji na izpostavljenemu mestu ob koncu vasi, skupaj s sosednjimi stavbami in kužnim znamenjem tvori nekakšen uvod ali pa zaključek vasi. Pred hišo je ohranjena šterna, ki je ne uporabljajo. Najbolj zanimiva je freska na čelni fasadi, mojstra Gosarja, v lepem poznobaročnem kamnitem okviru iz leta 1883. Sedaj je obnovljena, prikazuje oznanenje, ob vznožju slike pa je prikazan pogreb. Freska je služila kot Kroleža. Pod njo so se ustavili pogrebci ob vhodu na Faro in počakali župnika.

Od kužnih znamenj je zelo lepo ohranjeno Bitenčevo kamnito znamenje na stičišču poti Fara, Binkelj in Virlog, ter skopi ostanki krvavega znamenja pod Gavžnikom. Gavžnik je hrib na V delu Fare ali na koncu današnjega Groharjevega naselja, kjer so včasih obešali in kaznovali lopove in razbojnike. Danes stoji na hribu križ, mesto imenujemo tudi »Pri Bohku«.

Način življenja prinaša nujne spremembe. V zadnjih letih je na Fari prišlo do rušenja dveh hiš, vendar bi mogoče z obnovo in z rešitvijo vsaj prednje stene z vsemi portali rešili prvenstven pogled na Faro. Prav žal mi je za Gašperjevo in Blažeškovicovo hišo, kjer sedaj zeva velika luknja, Faro pa je s tem izgubila tisti posebni čar ulice.

5. PREBIVALCI FARE, NAVADE, OBIČAJI

V starih Prifarcih se meša gruntarska, kajžarska, obrtniška, vaško-mestna pa še kakšna druga kri. Staroločani so pridni poljedelci in živinorejci, so obče verni in zgovorni. Značaj imajo trdo gorenjski, hinavstva ne poznajo. Svojih navad ne spremene kaj hitro. Tudi gorenjski ponos imajo, zato moraš biti izbirčen v govorjenju, da jih ne razžališ. So krepke in zdrave narave, radi se šalijo in znajo v družbi nastopati. Res pa je, da so bila vedno nasprotja med »mesteci in Prifarci«. Še v 80. letih 19. stoletja je okrajni glavar iz Kranja prepovedal zadrževanje fantov iz Stare Loke po 9. uri zvečer v mestu brez važnega vzroka. Prifarci so namreč delali nemir ali včasih celo streljali.

Običaji in navade so imele močan vpliv na življenje Prifarcev in naj naštejemo samo nekaj najbolj zanimivih in ohranjenih še do današnjih dni.

Na kresni večer so metali v zrak prižgane metle, da bi posmodili vse čarovnice, ki bi lahko Ločanom škodovala. Še danes velja vraža, da, ko zjutraj prvo srečaš žensko in ne moškega, tisti dan bo gotova kakšna nesreča. Prav tako bog ne daj, da bi na Novega leta dan v hišo prva

prišla voščit ženska. Ravno tako je nesrečni dan »petek slab začetek«. Če pride sova k hiši, potem je gotovo smrt kmalu v njej. Ni pa še tako dolgo nazaj, ko so po kmetih čakali »antekrista« z vilami, kiji ali drugim orodjem, da bi ga pokončali, če bi se od kod prikazal.

Najlepši običaj pa je gotovo Miklavževanje, kjer je Fara odigrala pomembno vlogo v tradiciji tega običaja, saj je bilo po II. svetovni vojni prepovedano, na Fari pa so kljub temu na skrivaj običaj ohranjali. Na Fari še danes hodijo gledat parkeljne in Miklavža ljudje od blizu in daleč. Posebnost na Fari je tudi cerkveno zvonjenje, saj so Prifarci znani daleč naokoli kot eni najboljših mojstrov cerkvenega zvonjenja. Starejši mojstri sedaj pridno prenašajo svoje znanje na mlajše rodove. Seveda pod Fari spadajo tudi Crngrobški zvonovi, ki so tako dragoceni, da so jim prizanesli celo med I. in II. sv. Vojno in na te so pritrkovalci še posebej ponosni.

V glavnem se običaji in navade nanašajo in prepletajo z krščanskim življenjem faranov in so tesno povezani skozi celo cerkveno leto. Ohranjeni sta Velikonočna in Telovska procesija, ki se odvijata po Fari in okoliških vaseh, prav tako žegnanje, razna romanja v podružnične cerkve matere Fara in drugam (Šmarna gora). Posebnost pa je, da na Fari na 26. dec., ko goduje Sv. Štefan, darujejo farani živinske figurice, in s tem pridobijo blagoslov pri domači živini. Po drugih krajih imajo samo blagoslov in žegnanje konj.

Na koncu ne moremo mimo »loških smojk, ker je navada med ljudmi, da tako poimenujejo Prifarce. To spominja na lakoto leta 1528, ko so ljudje jedli celo lubje, repne olupke, na Fari pa so imeli celo ta privilegij, da so lahko jedli še repno sredico. Zato so rekli »zela smojka« na Fari. Da so imeli olupki in repa boljši okus so jih pekli ali smodili v peči, od tod tudi ime »smejka«. V spomin na to lakoto je še vedno navada jesti repne olupke, »kranjska aleluja« imenovane, v času posta pred veliko nočjo.

Družabno življenje na Fari je bilo odvisno od posameznikov kako so znali povezati in motivirati farane. Ob prihodu župnika Kumra l. 1896, so bili na Fari krožki za mlade v jesenskem in zimskem času, imeli so že razne shode in ustanavljati so se začele že tudi politične stranke. Ustanovljena je bila tudi farna knjižnica, organizira se protialkoholno društvo in Marijino društvo za žene. L. 1900 se začne Gasilsko društvo, ki je aktivno še danes, začeli so z drevesnico na Podnu in formirajo Hranilnico in posojilnico v Stari Loki.

Vse to se je zelo intenzivno dogajalo do I. svetovne vojne, po tej in posebno še po II. svetovni vojni pa življenje teče bistveno drugače.

Veliko dragocenosti se je uničilo, veliko vedenja je šlo v pozabo, vendar pa duh žlahtnosti in stare patine še živi, morda v zidovih, morda v kamnih na vogalih starih hiš, in tudi v zgodbah in pripovedkah starih Prifarcev, ki so vsekakor vez med starim in novim.

Stara Loka, 09.02.2006

zapisala:

Marija Bevk l.r.

Viri in gradivo v pomoč:

- France Štukl : Knjiga hiš v Škofji Loki, Stara Loka in njene hiše
- Pavle Blaznik: Škofja Loka in Loško gospostvo
- France Pokorn : Loka
- Kronika župnije Sv. Jurija Stara Loka
- Franc Stele: Škofja Loka